

Arrest

nr. 128 472 van 1 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. UWASHEMA loco advocaat C. MORJANE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Congolese (Democratische Republiek Congo (hierna DRC)) nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Lubumbashi (provincie Katanga). U bent een etnische Muluba. Uw beide ouders zijn afkomstig uit Mbuji Mayi (provincie Kasai Oriental) in de DRC.

Uw ouders scheidden toen u nog erg jong was. Uw vader ontmoette een andere vrouw uit de provincie Kasai Occidental en toen u ongeveer 5 jaar was verhuisde u met uw vader en stiefmoeder naar de Republiek Congo, waar jullie zich in Brazzaville vestigden. U ging er naar school en groeide er op. Via een vriend hoorde u dat er in de DRC militaire opleidingen werden georganiseerd. Omdat u geen werk vond, besloot u daarop in te gaan. In 2009 begaf u zich naar de Ndolo luchthaven. Daar zei men u dat u zich naar een centrum (waarvan u de naam vergat) in Kinshasa moest begeven voor

registratie. In april 2009 werden u en andere mensen uit verschillende provincies van de DRC met een cargovliegtuig naar Kananga gebracht, waar jullie een militaire opleiding zouden krijgen in het Centre de Formation National de Kananga. U werd er gedurende 3 maanden getraind. U kreeg een opleiding om undercover te opereren en werd ook getraind als verkeerspolitieagent. Na uw opleiding verbleef u gedurende een week in de buurt van de Ndolo luchthaven waar u werd getest op uw capaciteiten om undercover te gaan. Nadien werd u naar het Camp Mzee (tussen Lemba en Matete) gestuurd, in afwachting van een missie. U bewaakte er militair materiaal. 2 maanden en 3 weken later hoorde u dat ze nieuwe eenheden naar de provincie Noord-Kivu zouden sturen, omdat er oorlog was. U wilde geen oorlog voeren en deed bij kolonel J.(...) M.(...) een aanvraag om in een politie-eenheid te mogen werken. Uw aanvraag werd aanvaard, en u werd op een niet nader door u gepreciseerd ogenblik in 2012 naar het politiecommissariaat van Ngaliema gestuurd. U werd er als verkeerspolitieagent ingezet, maar u voerde ook undercover opdrachten uit in het kader van misdaadonderzoeken. In februari, maart en april 2013 werd uw loon (en dat van andere collega's) niet meer uitbetaald. U ging naar sergeant D.(...), uw directe overste, die zijn overste, adjudant chef L.(...) K.(...) hierover verschillende malen aansprak. In mei 2013 kreeg u slechts een half maandloon uitbetaald. D.(...) liet u toe om uw ongenoegen rechtstreeks tegenover L.(...) K.(...) te uiten. K.(...) zei dat hij in dit verband al 2 brieven naar de minister van binnenlandse zaken had gestuurd, die echter onbeantwoord waren gebleven. L.(...) K.(...) adviseerde jullie om naar de residentie van de minister in Gombe te gaan. Op 20 mei 2013 gingen u en 19 andere politieagenten die niet betaald werden samen naar de residentie van de minister van binnenlandse zaken. Jullie kregen het aan de stok met bodyguards van de minister, die jullie onder geen beding wilden toelaten om de minister te ontmoeten. Er ontstond een discussie, die ontaardde in geweld. U vluchtte weg. U hoorde nadien via D.(...) dat 5 politieagenten werden neergeschoten en 2 ervan overleden. Andere collega's van u werden gearresteerd. U ging naar huis, kleepte u om en liet uw uniform achter. U begaf zich naar Lubumbashi, stak met de bus de grens met Zambia over en reisde met de bus verder naar Zimbabwe. U bereikte Zuid-Afrika op 11 juni 2013. U vroeg er asiel en kreeg de vluchtelingenstatus. U werkte er als buitenwipper. Omdat er te veel criminaliteit was, besloot u 11 maanden na aankomst Zuid-Afrika te verlaten. U reisde terug naar Lubumbashi, waar u per toeval de moeder van uw collega-politieagent met identificatienummer RU18 ontmoette. Zij vertelde u dat haar zoon, die net als u naar de residentie van de minister was gegaan, nog steeds opgesloten zat en raadde u aan om terug te keren naar Zuid-Afrika of weg te gaan. Via P.(...), een Ivoriaanse vriend, had u een Ivoriaans paspoort met uw foto verkregen. U reisde na 1 dag verblijf in Lubumbashi naar Dar es Salaam (Tanzania), van waaruit u doorreisde naar Singapore. Na enkele dagen verblijf in Singapore reisde u door naar Bangkok (Thailand), van waaruit u uw reis verder zette naar België. Bij aankomst op de luchthaven van Zaventem op 3 juli 2014 legde u geen (reis)documenten voor en werd u tegengehouden door de Federale politie. U vroeg er dezelfde dag asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat de feiten waarvan u in het kader van uw asielaanvraag melding maakt en die volgens u aan de basis liggen van uw vervolging, niet konden worden teruggevonden in de informatie waarover het CGVS beschikt.

U verklaarde met name dat u en 19 andere onbetaalde politieagenten zich op 20 mei 2013 naar de residentie van de minister van binnenlandse zaken in Gombe hebben begeven en dat er gevechten uitbraken tussen politieagenten en bodyguards van de minister, waarbij 5 politieagenten werden gewond (waaronder 2 zijn overleden) en diverse anderen werden gearresteerd (gehoor CGVS, p. 11 en 18-20). Uit een uitgebreid onderzoek, uitgevoerd door de dienst CEDOCA van het CGVS is gebleken dat over deze feiten niets kon worden teruggevonden in de beschikbare informatie (zie bevindingen CEDOCA hieromtrent in het administratief dossier). Gezien het feiten betreft die zich in de hoofdstad Kinshasa nabij de residentie van een minister afspeelden, waarbij doden en gewonden vielen en waarbij politieagenten en bodyguards van de minister in de clinch gingen met elkaar, ligt het binnen de verwachtingen dat hier ongetwijfeld in de media aandacht aan zou worden besteed.

De vaststelling dat de door u aangehaalde feiten niet konden worden teruggevonden in de informatiebronnen waarover het CGVS beschikt, laat dan ook toe om te betwijfelen dat deze feiten zich werkelijk hebben voorgedaan.

Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat u vage, incoherente en weinig overtuigende verklaringen aflegde over uw militaire opleiding en uw werk als politieagent.

Voor het CGVS verklaarde u dat u in 2009 in de DRC een training als militair (inclusief undercover opdrachten) en als verkeerspolitieagent volgde (gehoor CGVS, p. 11-16), maar dat u – toen u hoorde dat u in Noord-Kivu moest gaan vechten - uw overste (i.c. kolonel J.(...) M.(...)) vroeg om u op

te nemen in een eenheid van de politie, hetgeen ook werd ingewilligd (gehoor CGVS, p. 16). Tijdens het gehoor door de DVZ en in de vragenlijst van het CGVS (beiden dd. 8 juli 2014) was echter geen sprake van enige militaire opleiding; u stelde daar dat u in 2012 een opleiding als politieagent kreeg aan het 'Centre nationale de formation de Police de Kananga' (gehoor DVZ, dd. 8 juli 2014, pt. 12) en dat u gedurende 2 jaar als politieagent werkte (vragenlijst CGVS, dd. 8 juli 2014, pt. 5). Tijdens het gehoor door het CGVS noemde u het opleidingscentrum in Kananga dan weer 'Centre de Formation National de Kananga' (gehoor CGVS, p. 12), een benaming zonder enige verwijzing naar de politie. Hoewel u bij het begin van het gehoor door het CGVS zei dat u niet alles had kunnen zeggen bij de DVZ en dat u daar niet had gezegd dat u uw transfer van het leger naar de politie aanvraagde omdat u geen oorlog wilde voeren, blijft het merkwaardig dat u het bij de DVZ enkel had over uw carrière als politieman en op geen enkel moment tijdens het gehoor verwees naar uw aanvankelijke militaire opleiding. Overigens kan worden opgemerkt dat noch de benaming van dit opleidingscentrum die u tijdens het gehoor door het CGVS gaf, noch de benaming die u bij de DVZ gaf, konden worden teruggevonden in de informatie waarover het CGVS beschikt. Wat opleidingscentra in Kananga betreft, konden enkel het 'Ecole de Formation des Officiers' in Kananga en het 'Centre d'Instruction de BAKOLE de Kananga' worden teruggevonden (zie informatie in het administratief dossier). U verklaarde verder voor het CGVS dat u zich in het kader van uw registratie [voor een militaire opleiding] naar een centrum in Kinshasa moest begeven, maar u kon de naam van dit centrum in Kinshasa niet recapituleren (gehoor CGVS, p. 12). U kon niemand van de personen die jullie in Kananga militaire training gaf bij naam noemen, hoewel u zei dat er veel verschillende trainers waren (gehoor CGVS, p.13). Toen u gevraagd werd of u er vrienden had, antwoordde u 'collega's', maar gevraagd of u namen van hen kent, bleef u het antwoord schuldig (gehoor CGVS, p. 15). Verder is het ook opmerkelijk dat u – die er expliciet voor koos om van Brazzaville over te komen naar de DRC om er een militaire opleiding te volgen – na uw opleiding zou hebben gevraagd om ingedeeld te worden bij een eenheid van de politie, omdat u geen oorlog wilde voeren (gehoor CGVS, p. 3 en 16). Van iemand die er expliciet voor kiest om een militaire training in de DRC te volgen komt het weinig overtuigend over dat hij een missie in Noord-Kivu zou weigeren omdat hij geen oorlog wenst te voeren. Verder kon u zelfs niet bij benadering preciseren wanneer in 2012 u begon te werken op het politiekantoor van Ngaliema (gehoor CGVS, p. 16). Gevraagd naar namen van politieagenten, die - net als u - niet betaald werden, kon u er slechts 2 noemen, hoewel uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat er wel meer dan 2 waren. U zei dat u eerder de nummers van de agenten kende dan de namen (gehoor CGVS, p. 19). Het is ook merkwaardig dat u – wanneer u gevraagd werd naar de 2 collega -politieagenten die gedood werden door de bodyguards van de minister van binnenlandse zaken toen u samen met hen naar de residentie van de minister was gegaan, zei hun namen niet te kennen, maar wel hun nummers (R21 en R12)(gehoor CGVS, p. 20). Eveneens opmerkelijk is dat u verklaarde na uw verblijf in Zuid-Afrika in Lubumbashi per toeval de moeder van één van uw gearresteerde collega-politieagenten te hebben ontmoet en dat – wanneer u werd gevraagd over welke collega het hier ging - u ook hier zijn nummer (RU18) en niet zijn naam opgaf (gehoor CGVS, p. 23). Toen de protection officer opmerkte dat zijn moeder haar zoon toch niet RU18 noemt, antwoordde u ontkennend en zei u dat zij zijn naam wel had gezegd, maar dat u deze niet had onthouden (gehoor CGVS, p. 23). Dit is weinig overtuigend. Tot slot kan worden opgemerkt dat u merkwaardig genoeg geen enkel gepersonaliseerd en verifieerbaar bewijselement voorlegt met betrekking tot uw militaire opleiding, noch voor wat betreft uw carrière als politieagent. U legde enkel een ketting met hangertje met de inscriptie 'police' voor, maar dit element is onvoldoende gepersonaliseerd om bewijskrachtig te zijn voor uw beweerde carrière als politieagent, laat staan voor de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. De door u voorgelegde foto waarop u te zien bent in een camouflage-uniform laat ook niet toe om na te gaan in welke context (of welk land) u dit tenue droeg en is daarom evenmin bewijskrachtig genoeg voor uw asielaanvraag.

Met betrekking tot uw erkenning als vluchteling in Zuid-Afrika kunnen nog volgende opmerkingen worden gemaakt.

U antwoordde bevestigend toen de protection officer u vroeg of de redenen die u aanhaalde om asiel te vragen in Zuid-Afrika dezelfde waren als deze die u in voorliggende asielaanvraag aanhaalt (gehoor CGVS, p. 11). In het licht van hogervermelde opmerkingen kunnen dan ook vragen gesteld worden bij de validiteit van uw erkenning als vluchteling in Zuid-Afrika. U legde overigens geen enkel document neer om uw beweerde erkenning als vluchteling in Zuid-Afrika te staven en zei ook geen dergelijke documenten (of kopies hiervan) te hebben; u stelde dat u er de vluchtelingenstatus niet meer heeft omdat u vertrokken bent uit Zuid-Afrika en terug bent gegaan (gehoor CGVS, p. 6-7). In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het verbazing wekt dat u Zuid-Afrika zou hebben verlaten indien u er werkelijk als vluchteling zou zijn erkend. U verantwoordde dit door te zeggen dat er te veel criminaliteit is (gehoor CGVS, p. 21). Het komt weinig ernstig voor dat u uw vluchtelingenstatus in Zuid-Afrika – indien deze status u daar werkelijk werd verleend - vrijwillig zou hebben opgegeven omdat er in uw gastland te veel criminaliteit was. Dit betekent dat u deze criminaliteit zwaarder liet doorwegen dan

de 'vrees voor vervolging' of het 'risico op het lijden van ernstige schade' dat u zou lopen in uw land van herkomst, hetgeen erop wijst dat deze vrees of dat risico kunnen worden gerelativeerd. Er kan bovendien nog opgemerkt worden dat het bijzonder vreemd overkomt dat u zich van Zuid-Afrika uitgerekend naar de DRC (i.c. Lubumbashi) zou hebben begeven, het land dat u nota bene 11 maanden voordien verliet omwille van een 'vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade'.

Hieruit blijkt dat ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de waarachtigheid van erkenning als vluchteling in Zuid-Afrika, en bij de door u ingeroepen vrees en risico op het lijden van ernstige schade tegenover de DRC.

Al deze overwegingen laten toe om te besluiten dat u niet overtuigd heeft dat u bij terugkeer naar de Democratische Republiek Congo vervolging zou riskeren of een risico zou lopen op het lijden van ernstige schade omwille van de door u aangehaalde motieven.

Voor wat betreft de door u aangehaalde documenten en bewijsstukken kan het volgende worden opgemerkt. De foto waarop u te zien bent in een camouflage-uniform en het hangertje met het opschrift 'police' werden hiervoor reeds besproken.

De verblijfskaart van uw neef R.(...) M.(...) en het 'document de circulation' van uw stiefbroer K.(...) M.(...), die beiden in Frankrijk verblijven, zijn niet bewijskrachtig in het kader van uw asielaanvraag. Het geboortecertificaat op uw naam wijzigt bovenstaande vaststellingen niet. Dit attest, dat 9 juli 2014 als afleveringsdatum vermeldt, bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. Merkwaardig is ook dat op dit document staat dat u in Kinshasa werd geboren, terwijl u in het kader van uw asielprocedure consequent verklaarde in Lubumbashi te zijn geboren (bijlage 25, gehoor DVZ, pt. 5, gehoor CGVS, p. 3). Er rijzen dan ook ernstige twijfels omtrent de authenticiteit van dit document. U legde geen andere onmiskenbaar authentieke identiteitsdocumenten voor.

Uw reistraject kan evenmin worden nagetrokken, omdat u geen enkel reisdocument voorlegde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, al dan niet in combinatie met een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet “aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen” van 29 juli 1991 en de beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting omtrent de aangevoerde middelen gevolgd door een inhoudelijk kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: de resultaten van een opzoeking op “radiookapi.net”, de nota die door zijn raadsman werden gemaakt tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een rapport van Refworld, het administratief verslag van 3 juli 2014 en enkele persartikelen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel

risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker verklaarde immers dat er op 20 mei 2013 een betoging plaatsvond van twintig politieagenten aan de residentie van de minister van binnenlandse zaken in Gombe, nadat zij gedurende enkele maanden niet waren uitbetaald. Hierbij zouden vijf politieagenten door bewakers van de residentie zijn neergeschoten, waarvan er twee stierven, en werden verschillende protesterende agenten gearresteerd (stuk 4, gehoorverslag, p. 11, 18, 19, 20). Echter, uit een onderzoek van Cedoca, dat werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat over dit incident niets terug te vinden is. De Raad stelt vast dat het geenszins aannemelijk is dat er over een dergelijk groot incident zoals verzoeker beschrijft, waarbij twee politieagenten werden gedood en verschillende anderen gewond of gearresteerd werden, geen enkele informatie terug te vinden is. Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat het onderzoek van Cedoca niet afdoende gevoerd werd, stelt de Raad vast dat verzoeker dit geenszins staft door zelf informatie neer te leggen over dit incident. Waar verzoeker opmerkt dat Google geen professionele databank is, stelt de Raad vast dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een dergelijk incident via Google kan worden teruggevonden indien dit werkelijk zou hebben plaatsgevonden en hierover bericht zou zijn. Het gaat immers over een incident dat zich in de hoofdstad Kinshasa nabij de residentie van de minister van binnenlandse zaken heeft afgespeeld waarbij doden en gewonden vielen en waarbij politieagenten en bodyguards van de minister het gevecht aangingen. Gelet op de aard en context van een dergelijk incident is het niet aannemelijk, indien het zich werkelijk zou hebben voorgedaan, dat er geheel niets in de media over te vinden is.

Voor zover verzoeker aanvoert dat het op de website van Radio Okapi niet mogelijk is om informatie op te vragen met betrekking tot incidenten die dateren van voor het jaar 2014 dient te worden opgemerkt dat verzoeker deze bewering geenszins staft. Verzoeker verwijst weliswaar naar stuk 3 bij zijn verzoekschrift, zijnde een opsomming van artikelen teruggevonden op de website van Radio Okapi en daterend van juni-juli 2014, maar hieruit kan geenszins afgeleid worden dat de website belet om informatie op te zoeken van voorgaande jaren.

Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat op de website van Radio Okapi geen informatie terug te vinden is van het jaar 2014, waardoor het niet aan verzoeker kan worden verweten dat op deze site geen informatie te vinden is over het aangehaalde incident, acht de Raad niet dienstig, aangezien het incident volgens zijn verklaringen plaatsvond op 20 mei 2013 (stuk 4, gehoorverslag, p. 11, 19) en dus niet in 2014. In de aan het verzoekschrift toegevoegde opzoeking op deze site werd overigens slechts op een bepaalde zoekterm gezocht. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Cedoca omstandig te werk ging en verschillende zoekopdrachten heeft ingegeven om tot de conclusie te komen dat over dit incident geen informatie kon worden gevonden. De opzoeking van verzoeker doet hieraan dan ook geen afbreuk.

Ook verzoekers bewering in onderhavig verzoekschrift dat de website "Factiva Dow Jones" geen objectieve en gerichte informatie kan geven betreffende het aangehaalde incident omdat deze gericht is op de financiële markt kan niet overtuigen. De Raad ziet immers niet in waarom deze site geen melding zou maken van een dergelijk groot incident. Voor zover verzoeker stelt dat dit incident verzwegen werd doordat de regering reeds te kampen had met heel wat protesten en de ministers en zijn bodyguards

daarenboven een fout hebben gemaakt, stelt de Raad vast dat dit slechts een loutere bewering is van verzoeker. Het is geenszins aannemelijk dat een dergelijk groot incident zomaar kan worden verzwegen. Waar verzoeker voorts nog verwijst naar de aan het verzoekschrift gevoegde artikelen omtrent uitbetalingsproblemen bij de politie in 2013 en 2014, stelt de Raad vast dat hieruit slechts kan blijken dat er effectief betalingsproblemen plaatsvonden. Verzoeker toont echter niet aan dat hij hierbij betrokken was, noch dat het incident dat hij beschrijft werkelijk heeft plaatsgevonden.

Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen aflegt omtrent zijn militaire opleiding en zijn werk als politieagent. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker zijn militaire opleiding voor de Dienst Vreemdelingenzaken volledig onvermeld liet. Verzoeker stelde aan het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weliswaar dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken vergeten vermelden was dat hij een overplaatsing van het leger naar de politie vroeg, maar verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken wel dat hij in 2012 een opleiding van drie maanden kreeg als politieagent aan het 'Centre nationale de formation de Police de Kananga' (stuk 4, gehoorverslag, p. 3; stuk 9, verklaring, vraag 12). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat hij in 2009 een opleiding van drie maanden als militair kreeg in de 'Centre de Formation National de Kananga' (stuk 4, gehoorverslag, p. 12). De Raad stelt vast dat de verklaring van verzoeker dat hij zijn transfer van het leger naar de politie vergat te vermelden voor de Dienst Vreemdelingenzaken, geenszins deze tegenstrijdigheden inzake het soort opleiding, het moment van de opleiding en de naam van het trainingscentrum in Kananga kan verklaren. Tevens kon verzoeker zich de naam van het centrum in Kinshasa waar hij zich moest aanmelden voor zijn militaire opleiding niet herinneren en kon hij, ondanks het feit dat hij stelt dat er zo veel trainers waren, geen van de personen die de militaire training gaven bij naam noemen (stuk 4, gehoorverslag, p. 12, 14). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij zich intussen de naam van het centrum en een van de commandanten herinnert, stelt de Raad vast dat dit louter *post factum* beweringen zijn die geen afbreuk kunnen doen aan zijn onwetendheid tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Ook het door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde artikel dat het bestaan van het door hem in het verzoekschrift genoemde centrum bevestigt en het feit dat verzoeker niet vloeiend Frans spreekt en er slechts drie maanden verbleef, doen geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. Overigens gaf verzoeker aan wel degelijk Frans te spreken (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Gevraagd of verzoeker er vrienden had, stelt hij dat hij collega's had, maar opnieuw slaagt verzoeker er niet in hen bij naam te noemen (stuk 4, gehoorverslag, p. 15). Daarnaast slaagt verzoeker er ook slechts in om twee namen te noemen van collega politieagenten die betrokken zouden geweest zijn bij het door hem beschreven incident aan de residentie van de minister van binnenlandse zaken (stuk 4, gehoorverslag, p. 19). Verzoeker verklaart weliswaar dat hij zijn collega's eerder bij nummer dan bij naam kende, maar blijkt zelfs niet op de hoogte van de namen van de twee politieagenten die bij deze confrontatie werden gedood (stuk 4, gehoorverslag, p. 19, 20). Dit is niet aannemelijk aangezien verzoeker zelfs in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat hij nog contact had met zijn oversten die hem vertelden dat er twee personen waren omgekomen. Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij weet over welke personen dat het gaat en niet slechts hun nummers kan vermelden. Bijgevolg kan ook het argument dat hij deze 2 personen niet gezien heeft en is gevlucht niet dienen ter verschoning van zijn onwetendheid. Voorts kon verzoeker niet specificeren wanneer hij in 2012 precies begon te werken op het politiekantoor in Ngaliema (stuk 4, gehoorverslag, p. 18). Ook de naam van de agent wiens moeder verzoeker waarschuwde om niet in Lubumbashi te blijven na zijn terugkeer uit Zuid-Afrika omdat haar zoon nog steeds vastzat en verzoeker nog steeds gezocht werd, weet verzoeker niet (stuk 4, gehoorverslag, p. 22, 23). Opnieuw stelt de Raad vast dat de verklaring van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat hij zich deze naam intussen herinnert slechts een loutere *post factum* bewering is die geenszins wordt gestaafd en dan ook geen afbreuk kan doen aan de bovenstaande vaststelling. De bewering dat deze vergetelheid te wijten is aan stress van het interview is niet bij machte om zijn onwetendheid te verschonen. Iedere asielzoeker staat bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Het argument dat toen zij samenwerkten ze mekaar enkel aanspraken met hun nummers is evenmin ernstig, aangezien verzoeker wel twee namen kon geven van personen met wie hij samenwerkte (stuk 4, gehoorverslag, p. 19) en hij zelf verklaarde dat hij de collega's die niet betaald werden persoonlijk kende (stuk 4, gehoorverslag, p. 19).

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift opmerkt dat de foto van hem in legeruniform niet in België kan zijn genomen aangezien hij bij zijn aankomst in de luchthaven gedetineerd werd, stelt de Raad vast dat dit geenszins aantoonde in welke omstandigheden deze foto genomen werd. Ook de door verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neergelegde ketting met

opschrift 'police' kan geenszins aantonen dat verzoeker werkelijk werkzaam was bij de politie. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift een aantal zaken aanhaalt die hij wel wist en een aantal zaken opnoemt die volgens hem hadden kunnen onderzocht worden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen dat verzoeker tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegt en op verschillende vlakken bijzonder onwetend blijkt te zijn omtrent zijn opleiding en werkzaamheden bij het leger en de politie.

Ten slotte stelt de Raad vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoeker in Zuid-Afrika als vluchteling te zijn erkend. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker dit geheel onvermeld liet voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Hoewel verzoeker dit aan het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermeldde (stuk 4, gehoorverslag, p. 3), stelt de Raad vast dat verzoeker evenmin vermeldde dat hij gedurende elf maanden in Zuid-Afrika verbleef toen hem gevraagd werd naar zijn verblijfplaatsen gedurende de voorbije jaren (stuk 9, verklaring, vraag 10). Bovendien werd hem expliciet gevraagd of hij ooit eerder een asielaanvraag heeft ingediend en stelde verzoeker hierbij slechts in Singapore asiel te hebben aangevraagd, maar als antwoord te horen kreeg dat er in Singapore geen vluchtelingen worden aangenomen (stuk 9, verklaring, vraag 22). Tevens verklaarde verzoeker dat hij in Zuid-Afrika om dezelfde reden als in de huidige asielaanvraag bescherming vroeg (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Gezien de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, is het dan ook niet aannemelijk dat verzoeker om deze redenen de vluchtelingenstatus toegekend kreeg (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). De ernst van verzoekers asielrelaas wordt verder volledig ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker nog terugkeerde naar de Democratische Republiek Congo, terwijl hij in Zuid-Afrika de vluchtelingenstatus zou hebben toegekend gekregen (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 7). Verzoekers verklaring dat er veel criminaliteit was in Zuid-Afrika kan bezwaarlijk als afdoende reden beschouwd worden om terug te keren naar een land waar hij persoonlijk een ernstige vrees voor vervolging of risico op ernstige schade zou lopen (stuk 4, gehoorverslag, p. 21). Ook de verklaring in onderhavig verzoekschrift dat verzoeker dacht dat zijn probleem na een jaar zou beëindigd zijn, ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Het is immers niet geloofwaardig dat verzoeker ervan uitging dat hij geen problemen meer zou kennen na een jaar afwezigheid. Verzoeker brengt ook geen elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat het gevaar voor hem geweken was, waardoor redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij zou zijn teruggekeerd.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde rapport met betrekking tot criminaliteit in Zuid-Afrika, mede gelet op het feit dat verzoekers verblijf in Zuid-Afrika niet aannemelijk is, niet dienstig is in het kader van zijn asielrelaas, dat dient te worden beoordeeld ten aanzien van de Democratische Republiek Congo. Het administratief verslag van 3 juli 2014 toont hooguit aan dat verzoeker via Bangkok naar België kwam, maar kan de bovenstaande vaststellingen geenszins weerleggen. Met betrekking tot de bij het verzoekschrift gevoegde nota's van zijn raadsman van het gehoor van 15 juli 2014 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient er nog op te worden gewezen dat de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Om deze reden kunnen de neergelegde nota's van de advocaat van verzoeker, wiens taak het is verzoekers belangen te behartigen, niet gezien worden als een objectief stuk en zijn zij bijgevolg niet dienstig om de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te weerleggen.

Voor zover verzoeker erop wijst dat hij gelet op de bijzondere aard van de procedure weinig tijd en mogelijkheden heeft om bewijzen te verzamelen, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen dat verzoeker tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegt en op verschillende vlakken bijzonder onwetend blijkt te zijn omtrent zijn opleiding en werkzaamheden bij het leger en de politie.

2.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat er in de Democratische Republiek Congo een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict aanwezig is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen

andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing nietig te verklaren. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF